

Arrest

**nr. 56 053 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 10 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist deze aanvraag onontvankelijk te verklaren:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

(K.T.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Constante rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor zij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit haar dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om haar identiteit te staven, noch dat zij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2009 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem/haar betekend op 18.06.2010.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard. Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Verzoekende partij is als niet begeleidde minderjarige in ons land gekomen, haar asiel werd afgewezen. Het is bijzonder moeilijk om aan een paspoort te komen: haar Ambassade weigert een paspoort af te leveren zonder schriftelijke verklaring. Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid de aanvraag onderzocht heeft op de schending van artikel 3 EVRM, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dan schendt die maatregel artikel 3 EVRM. In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."

Verzoekster voegt niets toe in de repliekmemorie

2.2. De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Het komt toe aan verzoekster om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In casu werd bij de aanvraag geen identiteitsdocument toegevoegd.

Verzoekster gaf in haar aanvraag geen uiteenzetting betreffende het feit dat zij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen, zodat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of verzoekster zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betoogt verzoekster dat *“Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid de aanvraag onderzocht heeft op de schending van artikel 3 EVRM, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dan schendt die maatregel artikel 3 EVRM. In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.”*

Deze stelling van verzoekster houdt geen steek. In het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonde dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 35). In de parlementaire voorbereiding betreffende artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet gesteld dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin

aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Derhalve kan het gestelde in de parlementaire voorbereiding over de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet automatisch gelden voor artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verzoekster brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Verzoeker betoogt niets aangaande artikel 3 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC